metsa äreſt jäätma peält häid marjo; agga kel hea on, parremat ta tahhab. Mart ütles Jani wasto: Siin on head, agga metsas woiwad parremad olla. Jaan teggi wasto: Ei meie senna tohhi miñna, taat kelas meid wägga. Mart wastas: Taat kelas meid sure metsa sisse minnemast, egga meie kaugele ei lähhä. Mis temma teab, kus meie käisime. — Meie jo tulleme warsti taggasi. Jaan hakkas Marti sanna uſkma ja temma nou wõtma. Metsas olli hea willo, warjulinne koht, seſt poisid jookſid römoga eddasi. Wimaks Jaan seisatas ja ütles: Ui, ui! meie ei nä ennam päwa, pääw wist lojas jo! Siis poisid piddid rutto taggasi tõttama, agga te olli nende käest ärrakadanud, nemmad olli pimmeda metsa sees, ei teädnud ühtegi kuhho miñna. Kül nemmad uilgasid, ei heält ühtegi wasto! Siis meeste pükſid wabbiſesid! Nemmad nutsid ja karjusid allati peäle: Taat ai, ja eit ai! agga ei aidant ühtegi. Pimme olli jo wäljas, ja issa ammogi olli neid odant taggasi tullema. Wimaks ta läks, murre süddames ja wessi silmis neid tagga otsima. Temma kül pole öni otsis, enne kui ta neid ülles leides. Agga kuida ta leidis neid? Silmad ollid neil werrised puhhas, kübbarad peast ja kingad jallast ärrakaddunud. Agga palio pahhem olli se; witsa raag olli Marti silma leidnud, ja silm näitis paistetand ja werrine ollewad. Pärrast kae kaswis parrema silma peäle. Jaan olli mahhakukkund, ja pärrast ei tahtnud ennam assemelt ärra sada. Teda kante koio, agga ei saand warmalt arsti, kes olleks moistnud nikkastust aidata. Temma seisis pole aasta maas, ja siis labba jalg jäi kõwwaraks — olli aina sant ello pölweks. Siis olli ahhastust kül wannemil ja lastel. Jaan ei sanud nuidogi kuhhogi ennam kui kargoga,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1818, lk. 17